

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 15, JANUAR 2025

Kaj lahko prinesem Jezusu v jaslince?

Pastirji so že zdavnaj odšli in v revnem hlevu je zavladata tišina. Nenadoma dvigne dete Jezus glavico in pogleda proti vratom, kjer je stal sramežljiv deček.

»Stopi bliže, zakaj se bojiš?« reče dete.

»Ker ti nisem ničesar prinesel,« odgovori deček.

»Jaz pa bi od tebe tako

rad kaj prejel,« reče dete v jasliah.

Dečku je bilo nerodno: »Saj nič nimam! Ko bi imel kaj, bi ti rad dal.«

»No, poglej ...« Deček začne iskati po žepih svojih starih hlač.

»O, vzemi ta stari nožiček.«

»Obdrži nož,« reče dete. »Od tebe želim nekaj čisto drugega. Tri stvari ...«

»Povej, kaj želiš?«

»Podari mi svojo zadnjo risbo.«

Dečku je bilo nerodno. Da ne bi slišala Marija in Jožef, se je sklonil k detetu: »Toda tista risba je tako grda, da je nihče ni hotel niti pogledati.«

»Prav zato jo želim,« reče dete v jasliah. »Vedno mi prinesi tisto, kar

pri tebi drugim ni všeč. Drugo, kar želim, je, da mi daš svoj krožnik.«

»Danes sem ga razbil,« zajecija deček.

»Prav zato, ker si ga razbil, ga hočem,« odgovori dete. »Prinesi mi vse, kar se v tvojem življenju razbije, da to zacelim. Nazadnje mi podari še svoj odgovor staršem na vprašanje, kako si razbil krožnik.«

»Dejal sem, da sem krožnik po nesreči pahnil z mize, toda to je bila laž. Dejansko sem ga v jezi vrgel na kamnita tla,« je deček komaj spravil iz sebe.

»To sem želel vedeti,« odgovori dete. »Vedno mi izročaj vse slabo svojega življenja, svoje krivde in napake. Vse bom sprejel. Želim te razveseliti in ti vse odpustiti. Odslej lahko vsak dan prihajaš k meni.«

Bog nas vabi k velikodušnosti, da pokažemo, če smo sposobni kaj darovati. Bog je nam podaril to, kar je najdragocenejše, svojega Sina. Jezus je prišel na ta svet nemočen in reven. Kot nemočen nas je opozoril, kje je naša moč. S svojim uboštvom pa nam je pokazal na pravo bogastvo. Uboštvo Božjega deteta je dečka pred jaslicami spodbudilo k velikodušnosti. Njegovo uboštvom je izziv tudi za nas: trka na naše srce, da darove zanj izročamo ljudem v potrebi in stiski ter smo sočutni do bližnjega. Bogu pa izročamo svoj čas, ko molimo, gremo k sveti maši ter beremo Sveto pismo.

(Vir: B. Rustja, *Povejmo z zgodbo, v: Ognjišče 1 (2016), 19.*)

Amicus Dei

• SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Hijacinta Mariscotti

Hijacinta, Cintia, Cinzia, Cintija, Hiacinta, Hijancint ...

Atributi: Upodabljajo jo v značilni rjavi redovni obleki, v zamaknjenju ali s križem v roki. Gizdava, domišljava in vase zagledana Hiacinta se je za vstop v samostan odločila zaradi razočaranja v ljubezni. Deset let je kljub temu, da je postala redovnica, še naprej živela svoje posvetno življenje.

Šele po hudi bolezn in svarilu svojega spovednika, da nebesa niso za prevzetne ljudi, se je skesala, opravila javno pokoro in začela živeti spokorno. Poslej je bilo njeno življenje polno dobrih del apostolske ljubezni, s katerimi je pridobila več duš za Boga kot mnogi pridigarji njene dobe, kot je ob njeni razglasitvi za svetnico poudaril papež Pij VII.

Ime: Njeno krstno ime je Klara. Redovno ime Hiacinta se povezuje z grško besedo hijacint v pomenih »cvetlica, drag kamen«.

Rodila se je leta 1585 na gradu Vignanello blizu Viterba v Italiji. Umrla pa je 30. januarja 1640 v Viterbu.

Družina: Rodila se je v grofovski družini. Njen oče, grof Mark Antonij Mariscotti, je pripadal najodličnejšemu rimskemu plemstvu, mati Otavia pa je bila

kneginja iz družine Orsini, iz katere izhajajo trije papeži, vrsta kardinalov in drugih odličnežev.

Skupnost: Leta 1605 je vstopila v tretje redniški samostan klaris v Viterbu. Red klaris je leta 1212 skupaj s sv. Frančiškom Asiškim ustanovila sv. Klara. Red je kontemplativen, zahteva klavzuro in strogo uboštvo. Gojijo zlati češčenje sv. evharistije in Marije.

Ustanove: Ustanovila je dve moški družbi in jima sestavila pravila. Ena je podobna Vincencijevi družbi in se je ohranila v Viterbu; drugo, ki so jo imenovali »Oblati device Marije« ali »Sassoni« in so se ukvarjali s strežbo starejšim, pa je italijanska vlada odpravila leta 1870.

Ohranil se je njen duhovni dnevnik.

Potem ko se je spreobrnila, je bila zelo stroga do sebe, hodila je v ponošeni redovni obleki, bosa, ves čas se je postila ob kruhu in vodi, spala na dračju s kamnom pod glavo. Posebej ji je bilo pri srcu češčenje Najsvetejšega in Device Marije.

Po Hiacintinem prizadevanju so v Viterbu vpeljali štiridesetno pobožnost češčenja Najsvetejšega tri dni pred pustom oz. pepelnico. Od tam se je ta pobožnost razširila po vsej Cerkvi in je ponekod v navadi tudi pri nas. Hiacinta je bila deležna številnih čudežev, videnj in ekstaz, imela je dar preroštva ter znala razbirati skrite misli drugih.

Upodabljajo jo v značilni rjavi redovni obleki, v zamaknjenju ali s križem v roki. 1. septembra 1762 jo je za blaženo razglasil papež Benedikt XIII., za svetnico pa 24. maja 1807 papež Pij VII.

Njena misel: »Bodite veseli, prosim vas, imejte pogum in nikakor ne pozabite, da ne bomo nikdar brez napak, dokler tu doli živimo.«

Vir: Družina d.o.o.

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

TO JE LJUBEZEN

Vedno se veselim, ko obiščem meni drag zakonski par v majhni vasici, daleč od hrumečega mesta. Hiška je skrita med mogočnimi drevesi in na pragu me prijazno pozdravi lepa, velika muca. Ko ostarela gospa odpre vrata, se ji na ustnicah izriše nasmeh, stisne svoje od revme upognjene prste in pravi: »A, vi ste. Kako

lepo, da ste spet prišli.« Odpelje me v kuhinjo, kjer je vedno toplo in prijetno, saj gospa kljub letom v štedilniku vztrajno kuri na drva in če je vse tiho, lahko slišiš, kako drva prasketajo na ognju.

V drugi sobi leži njen mož, težak nepokreten bolnik, ki le včasih pride do kakšnih svetlih trenutkov in spregovori stavek ali dva. Ona pa je ob njem dan in noč. Povedala mi je, da se ni hotela preseliti v drugo sobo, saj tam ponoči ne bi slišala njegovega dihanja. Bolezen njenega moža zahteva precej strokovne nege in oskrbe, ona, vsa upognjena od revme, pa zanj skrbi z neskončno ljubeznijo, nežnostjo in toplim nasmeškom. Prav ta nasmešek je nekaj, kar razsvetli vso sobo, in moraš se nasmejati, saj se ti zazdi, da tako kot roke blažijo telesne bolečine, ta topli nasmeh blaži duhovne bolečine. Trpljenje je prekrito s tančico njene neizmerne ljubezni in vdanosti. Nima ne plače ne pokojnine, vendar je to, kar dela za svojega moža, vredno več kot vse bogastvo sveta. Ne vem, s čim si je mož, ki leži na bolniški postelji, zaslužil ljubezen svoje žene, vem pa, da ima privilegij, ki ga ne more kupiti niti kakšen milijonar. Žene, ki te ljubi in neguje, čeprav je že sama precej nemočna, se ne da kupiti! Ali jo dobiš ali pa ne boš nikoli vedel, kaj je prava ljubezen. Ob obisku tega ljubečega doma mi pride na misel ena od modernih popevk, ki poje o tem, kaj ljubezen je in kaj ljubezen ni. Na koncu pesem pravi, da je ljubezen to, da ostaneš z njo ali njim tudi, ko je star oziroma stara, ko ne veš več, kdo si in kaj si, a ti si vseeno tu, kajti ti veš, kdo je

on kaj je on. Ta topel domek na hribu iznad mesta mi govori prav o tem, kaj je ljubezen. Sto tisoč definicij, sto tisoč besed sem že prebrala, a vem, da nam še ni uspelo izreči največje globine ljubezni. Ta draga gospa pa mi pokaže, kaj je ljubezen, brez besed, s tem, da je ob svojem možu, da se ji zdi samoumevno, da ga niti ponoči ne zapušča, da posluša njegovo dihanje, tudi če on tega ne ve. To je ljubezen!

Vir: Radio: duhovna misel

Emanuela Žerdin

DOBRODOŠLICA NOVOROJENIM

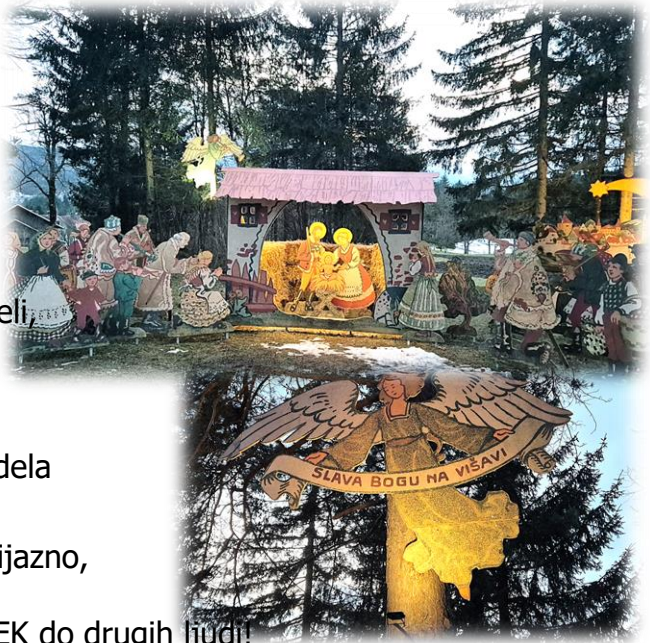
Dobrodošlo dete med nami!
Z veseljem in hvaležnostjo zrem vate,
ki spreminjaš svet
in tek zgodovine,
ker prihajaš med nas.

Naj se sonce ti smeje,
ko obsije tvoj obraz,
naj se nam smeje srce,
ko nasmehneš se ti.

Naj se ljubezen množi in deli,
ker si med nami.

Naj raste ljubezen,
kot rastlo boš ti;
naj iz tebe zrastejo dobra dela
in pogumne stvari.

Naj bo življenje do tebe prijazno,
naj bodo prijazni ljudje,
pa tudi ti bodi srčen ČLOVEK do drugih ljudi!

Tadeja Gnezda

O SAMOSTANIH ...

Predstavitev najpomembnejših samostanov, ki so delovali ali pa še delujejo na ozemlju današnje Slovenije.

Nadaljujemo s spoznavanjem samostanov tudi drugih meniških skupnosti, ki so delovali ali še delujejo pri nas.

FRANČIŠKANI – red bratstva

Od leta 1223 deluje red frančiškanov na podlagi duhovnosti redovnega ustanovitelja sv. Frančiška Asiškega. Rojen je bil v mestu Assisi v

italijanski pokrajini Umbrija premožnemu trgovcu z blagom. Mladi Frančišek je bil med vrstniki zelo priljubljen, saj je rad zbiral okrog sebe fantovsko družbo in zapravljal očetov denar. Zelo si je želel postati vitez, zato se je udeleževal takratnih pogostih vojaških sporov med posameznimi mesti. Na teh poteh je imel neko noč skrivnostne sanje, ki so temeljito spremenile njegovo razmišljanje in življenje. Odšel je v Rim in se kljub očetovemu nasprotovanju ves posvetil premišljevanju o Božji prisotnosti. Začel je pomagati ubožnim, postal spokornik in tudi sam začel živeti v uboštvu. Kmalu so se mu pridružili somišljeniki in red bratstva je zaživel takoj, ko ga je potrdil papež. Le nekaj let po svetnikovi smrti so v Assisiju zgradili manjšo cerkev, danes je to BAZILIKA

v enem najbolj ohranjenih srednjeveških mest, z grobom sv. Frančiška in freskami (Giotto), ki prikazujejo njegovo življenje. Verska zapuščina daje mestu blagodejen in miren značaj, saj je bila tu rojena tudi sv. Klara, ki je skupaj s sv. Frančiškom ustanovila strogi ženski red revnih sester – klaris. Tako je mesto cilj mnogih romarjev, ki ubirajo poti, po katerih je hodil priljubljeni svetnik, in tako spoznavajo skromnost, ki jo je živel in učil.

Frančiškani nosijo temnorjav habit z ozko kapuco, njegovi široki rokavi simbolizirajo odprtost in gostoljubnost, bela vrv v pasu s tremi vozli pa tri redovniške zaobljube: uboštvo, pokorščino in čistost. Ker je zanje

najpomembnejše bratstvo, morata v samostanu živeti skupaj v celici najmanj dva meniha – brata.

Za frančiškane je značilno, da imajo mnogo stikov z ljudmi preko pastoralnega dela: delajo z ubogimi, prizadetimi, ostarelimi, odvisniki in mladino, oskrbujejo božjepotna središča in pri tem ne prejemajo plačila. So tudi prvi meniški red, ki je sprejel v svoj program t.i. misijone in tako oznanjal krščanstvo tudi v drugih deželah.

Pri nas je 13 frančiškanskih samostanov, spoznali bomo najbolj zanimive. Z razlogom, ki ga bo bralec na koncu opisa sam ugotovil, je prvi med njimi

KOSTANJEVICA na Krasu

Ob robu današnje Nove Gorice je na griču še pred 400 leti stala majhna cerkvica, bolj kapela, o kateri obstaja več legend. Ime naj bi dobila po gozdu kostanjev, saj je bil hrib gosto porasel z njimi.

Zgodovinsko dejstvo pa je, da je

l. 1623 takratni zemljiški gospod na lastne stroške dal pozidati večjo cerkev. Ločeno od nje je zrasel majhen samostan, bolj kot prebivališče redovni družini, ki naj bi skrbela za cerkev in bila na razpolago romarjem in popotnikom. Prvi varuhi so bili menihi karmeličani in to zelo skrbni, saj je v njihovem času Kostanjevica doživljala razcvet tako na duhovnem kot materialnem področju. Najprej so obnovili cerkev, samostan, ki ga vidimo danes, pa morda celo pozidali na novo.

Po 125-ih letih je znan odlok cesarja Jožefa II. pregnal karmeličane, cerkev in samostan so zaprli, po devetih letih pa sta le dobila nove varuhe

– redovnike frančiškane iz Gorice, ki upravljajo samostan še danes. Prišli so v prazne prostore, saj so karmeličani odnesli vse, kar se je odnesti dalo.

V nadaljevanju bomo zvedeli več o delovanju frančiškanov, saj je bil samostanu ravno letos dodeljen prestižni naslov – kulturni spomenik državnega pomena.

Samostanska cerkev že na skromnem pročelju nakazuje, da je notranjost sestavljena iz treh delov, njeno lepoto pa zaslutimo takoj ob vstopu in pogledu na korne ograje, bogat štukaturni okvir in poslikave. Glavni oltar krasi milostna podoba Marije z detetom, ki sedi pod kostanjevim drevesom. Posebnost cerkve so nagrobne plošče, kar 23 jih je in le 7 jih je brez napisa. Plošče pričajo, da je v grobnici (kripti) pod cerkvijo našlo

poslednje počivališče več ljudi, ki so bili tako ali drugače povezani s Kostanjevico. Samostan je najbolj znan, tudi izven naših meja, po grobnici, kjer so pokopani člani francoske kraljeve dinastije Burbonov, med njimi kralj Karel X, zadnji francoski kralj.

In kako so se znašli ravno v Gorici? Po julijski revoluciji (1830) je bila vladajoča kraljeva družina pregnana iz Francije. Kar šest let so se selili po Evropi, kjer so dobivali začasna zatočišča. Tako jim ga je ponudil in jih tudi sprejel pod streho grof Coronini iz Gorice. Milo podnebje in strah pred kolerom, ki se je takrat že pojavila drugod po Evropi, sta bila vzrok za odločitev kralja, da bi tu želel ostati dalj časa. Usoda pa je imela drugačen načrt – kralj je kmalu po prihodu zbolel za kolerom, saj je očitno že prišel okužen. Izrazil je željo, da ga pokopljejo kar v samostanski cerkvi in ne v baziliki blizu Pariza, kjer počivajo vsi francoski kralji razen treh. Ob njem so želeli biti pokopani tudi drugi člani družine, ki so sledili kralju v izgnanstvo. Tako v kripti samostanske cerkve Kostanjevice na Krasu počivajo zadnji predstavniki dinastije Burbonov in zadnji in tudi edini francoski kralj, ki ni pokopan v domovini.

Posebnost samostana je tudi KNJIŽNICA, imenovana po zaslužnem patru, nabožnem pisatelju in jezikoslovcu Stanislavu Škrabcu. Frančiškani so od nekdaj cenili znanje in vneto zbirali knjige, saj so karmeličani ob odhodu izpraznili tudi knjižnico. Danes hranijo okrog 12 tisoč knjig v 25 jezikih; od verskih tekstov, teologije in filozofije, medicine, do pravih biserov t.i. »inkunabul«, to je redkih ohranjenih tiskov izpred l. 1500. Največja dragocenost knjižnice pa je *Slovnica slovenskega jezika* Adama Bohoriča iz l. 1584, saj obstaja le še 25 izvodov, kostanjeviški pa je tudi edini med njimi z njegovim lastnoročnim posvetilom.

Skrb za bogato kulturno dediščino frančiškani v Kostanjevici ne čutijo kot breme, pač pa kot odgovornost do dela zgodovine in zapaščine naroda. Tudi zaradi tega je letos dodeljena samostanu čast, da bo gostil odprtje letošnjih 34-tih evropskih dnevov kulture (8. 2.), ko razne kulturne poti povežejo kraje in ljudi prek meja. Italijanska Gorica in naša Nova Gorica bosta to dokazovali kot kulturni prestolnici Evrope celo leto 2025.

In še zanimivost ... Novi Gorici pravijo tudi mesto vrtnic; vrtnico imajo tudi v mestnem grbu in vsepovsod po mestu. Pred 20. leti je samostan odstopil Društvu ljubiteljev vrtnic del svojega zelenjavnega vrta za ureditev t. i. rožne zbirke posebnih vrtnic – burbonk, ki danes šteje že

80 ohranjenih vrst in se vsako leto še poveča. Tako se rožna zbirka samostana uvršča med največje v Evropi. Vsako leto se v mesecu maju odvija tudi Festival vrtnic med čudovitimi burbonkami na samostanskem vrtu.

... se nadaljuje

Zapisala Lela J. Podgornik

SPOMINSKE DROBTINICE

S potico v praznične dni

Potica je najboljša
ambasadorka
slovenske
kulinarike.

Republika Slovenija
je potico zaščitila
kot slovensko
tradicionalno jed.
Pekle so jo že naše
stare mame, ki pa
so svoje znanje,

izkušnje in recepte prenašale na mladi rod. Poznamo potice z različnimi nadevi: orehova, orehova z rozinami, makova, lešnikova, pehtranova, ocvirkova ... Beseda potica izhaja iz besed povitica, potvica in povetica. Mi smo se odločili, da jo spečemo z mandljevim nadevom.

Letos se nam je v skupini Modre sobe pridružila Mojca Pokrajculja s svojimi živalskimi prijatelji. Predstavili so se nam v decembrski božičnici. Z njimi raziskujemo in spoznavamo našo prelepo Slovenijo in ker brez potice ne gre, smo se odločili, da se preizkusimo tudi v peki le-te. Preden smo pričeli s peko, so otroci iz različnih fotografij hrane in sestavin poiskali prave, ki smo jih potrebovali, in napisali recept v slikopisu. Presenečeno smo ugotovili, da je skoraj vsak že kdaj pomagal doma pri tem opravilu. Preden pa smo se lotili, smo se pogovorili in poskrbeli za dobro umite roke, spete lase in predpasnike. Uživali smo ob tehtanju, gnetenju, mešanju, valjanju, mazanju in zvijanju. Med delom pa smo se pogovarjali, zakaj potrebujemo kakšno sestavino. Za kvas smo ugotovili, da se testo poveča in dobi majhne luknjice, ki so napolnjene z zrakom, da je potica rahla, beljake smo tako dolgo stepali, da so postali čvrsti,

trdi in bele barve kot sneg. Da smo se pa prepričali, da je res tako, smo obrnili posodo. Takrat nam je vsem zastal dih. Hmm, kaj mislite, ali je padel ven? Ko je bila potica namazana in zavita, smo jo postavili v pekač in dobro pokrili, da je vzhajala. Naše stare mame so vedno

govorile, da jo je treba dati na toplo, da se ne »prehladi«. Nesli smo v kuhinjo, kjer so nam pridne kuharice priskočile na pomoč, kot vedno, in jo dale pravi čas v pečico.

Pečeno smo razrezali in pojedli. Bila je **ODLIČNA!**

Modra soba

POTEP V NEZNANO

Kmalu po novem letu, čeprav je bil petek, včasih so rekli Petek je slab začetek, a mi smo se imeli lepo. Odpravili smo se na Primorsko na Vipavski Križ. Zjutraj je zgledalo turobno, oblačno je bilo in snežinke so naletavale, a to ni zmotilo Mateje, korajžno smo odšli na izlet.

Tukaj je bilo oblačno, ko pa smo se peljali čez Podkraj proti Ajdovščini, je bilo nebo jasno. Videli smo sončni zahod, kako je blestel v škrlatni obleki in svetil po zasneženem gozdu kot v pravljici. Kaj takega se ne da narisati. Pripeljali smo se do Ajdovščine in po nekaj kilometrih zavili proti Vipavskemu Križu. Tam smo na parkirišču zapustili avto in peš par korakov odšli proti vhodu v vas. Na vhodu je mogočen slavolok, nekakšna vrata, lepo okrašena z lučkami. Nadaljevali smo po ulicah, pred vsako hišo so lepe jaslice. Cela vas je okrašena, vsak ima svojo idejo, nisem jih štel, a gotovo jih je čez sto. Na trgu stoji visoka smreka, vsa v lučkah, na sredi trga pa je gorela peč. Vsak si je lahko pogrel roke. Šli smo tudi v cerkev, tudi tam so lepe jaslice. Zapeli smo božično pesem.

Šli pa smo tudi v dvorano, kjer so bile razstavljene jaslice, ene lepše kot druge. Dva motiva sta mi bila posebej všeč: ko so bili okraski nakvačkani; pastirci, ovčke pa vse v oblekah. Pravzaprav so bile vse lepe, za okus vsakega posameznika. Imam občutek, da je na tem koncu še globoka vera v Boga, da s toliko truda vse to pripravijo.

Ogled jaslic smo zaključili in odpotovali proti Ajdovščini, tam smo se malo okrepčali v kavarni, s toplim čajem pa zalili suha grla.

V Ajdovščini smo zavili na avtocesto.

Mateja je pritisnila na plin in že smo bili v Logatcu.

Takih izletov si želim čim več, saj nas zelo osrečujejo.

Anton Treven

S tradicijo svetega leta je leta 1300 prvi začel papež Bonifacij VIII.

Sveto leto se je obhajalo na sto let, kar je po svetopisemskem vzoru postalo petdeset in nato vsakih petindvajset let. To praznovanje je poseben dar milosti, za katerega je značilno odpuščanje grehov, ki je izraz Božjega usmiljenja. Začne se na božični večer, 24. decembra, ko papež odpre bronasta vrata bazilike sv. Petra, ki simbolizirajo vrata v odrešitev in so običajno zaprta. Pri nas pa so škofje začeli sveto leto 29. decembra 2024, v stolnicah.

V Rimu gredo romarji skozi sveta vrata in počastijo relikvije apostolov Petra in Pavla, ki jih hranijo v rimskih bazilikah. Na milijone in milijone ljudi je skozi stoletja potovalo na te svete kraje in tako izprosilo milost za svoje življenje.

Korak za korakom se ljudje na svojem vsakdanjem romanju z zaupanjem naslanjamo na Boga. Pesem, ki se spontano poraja med potjo, je polna upanja, da bomo osvobojeni in okrepljeni. Spremlja jo hrepenenje, da pride do tistega, ki jo je navdihnil. Bog je tisti, ki kot večno živi plamen ohranja prižgano upanje in spodbuja korake ljudi, ki so na poti.

Prerok Izaija večkrat vidi družino moških in žensk, sinov in hčera, ki se, utrujeni od teže življenja, vračajo k Božji besedi: »Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč« (Iz 9,1). Ta luč je luč Sina, ki je postal človek, Jezusa, ki s svojo Besedo zbira vsa ljudstva in narode. To je Jezusov živi plamen, ki usmerja korak: »Vstani, zasij, kajti prišla je tvoja luč in Gospodovo veličastvo je vzšlo nad teboj« (Iz 60,1).

Krščansko upanje je živo, razsvetljuje življenjsko romanje bratov in sester, sopotnikov na poti. To ni popotovanje samotnih volkov, ampak potovanje ljudi, ki se z zaupanjem in veseljem pomikamo proti novemu cilju, pojoč himno **Romarji upanja**.

Romarji upanja

**Živi plamen upanja prižiga,
moja pesem k tebi dviga se,
v tvojih rokah večno je življenje,
jaz, popotnik, trdno upam v te.**

Vsi jeziki, narodi in ljudstva
luč Besede najti si želijo.
Bratje, sestre, krhki, razkropljeni,
v Sinu ljubljenem objem dobijo.

Živi plamen ...

Bog nas gleda v nežnem potrpljenju,
zarja vstaja, nov se dan rodil bo.
Novo bo nebo in nova zemlja,
Duh življenja ves svet prenovil bo.

Živi plamen ...

Dvigni glavo, z vetrom zdaj pohiti,
zakorakaj, Bog ti gre naproti.
Sina glej, ki se je učlovečil,
zdaj že mnogi so na pravi poti.

Originalno besedilo: Pierangelo Segueri
Slovenski prevod: M. Špelič, K. Vidmar

V tem obdobju svet, posebno Evropo, pretresajo vojne v bližnji Ukrajini in v Sveti deželi, krepí se nemorala, prebuja se dvom, bolečina, strah, zmedenost. Ohraniti moramo plamen upanja, ki nam je bil podarjen, in storiti vse, kar moramo in zmoremo: v dobro sebe in drugih. Gotovost imamo v Jezusovih besedah: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta« Mt 28,20.

Povzeto po viru: <https://katoliska-cerkev.si/>

RAZVEDRILO

ALI JE Poved PRAVILNA ALI NAPAČNA?

➤ Pozimi je ves čas sončno in vroče.	DA	NE
➤ Če dežuje uporabimo dežnik ali pelerino.	DA	NE
➤ Vnuki so sinovi ali hčerkin otroci.	DA	NE
➤ Zelenjava je slaba za naše zdravje.	DA	NE
➤ V gore gremo v sandalih.	DA	NE
➤ Rože je potrebno zalivati.	DA	NE

NA ČRTO NAPIŠITE, KAJ JE SKUPNEGA BESEDAM.

Lovor, origano, peteršilj, sol → _____

Rdeča, modra, bela, rumena → _____

Poletje, jesen, zima, pomlad → _____

Kravje, kozje, polnomastno → _____

Kokoš, ovca, konj, zajec → _____

Kitara, flavta, klavir, trobenta → _____

SMEJALNICA

Pri zobozdravniku: »Ni vam treba tako na široko odpirati ust.« »Kaj ne boste vrtali?« Zobozdravnik: »Bom, toda jaz bom ostal zunaj.«

Vodilni politik vpraša sina po diplomi: »No, kako je bilo? Ali si dobil veliko težkih vprašanj?« »Niti ne. Vprašali so me samo, če sem res tvoj sin ...«

Včeraj je lovec Aleš spet prišel pijan z lova.« »Kako pa veš, da je bil pijan?« »Psa je nesel v nahrbtniku, fazana je imel pa privezanega na verigi.«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.